

LBRRIS

We know
books

S.A. Cosby

LACRIMI CARE ARD

traducere din limba engleză și note de Dan Doboș

CRIME SCENE PRESS
2023

Lacrimile-mi schimb în flăcări vii.
William Shakespeare, *Henric al VIII-lea*¹

Unu

Ike încerca să-și aducă aminte de o împrejurare în care apariția dis-de-dimineată a oamenilor cu insigne de polițist în pragul casei sale reprezentase altceva decât durere și mizerie, dar nu-i venea nimic în minte. Cei doi bărbați stăteau unul lângă altul pe terasa mică de beton din fața ușii, cu mâinile agățate de centurile de care le atârnavă legitimațiile și pistoalele. Soarele dimineții făcea ca insignele de polițist să strălucească precum pepitele de aur. Alăturarea celor doi constituia un exemplu clasic de contrast. Unul era un asiatic înalt și ațos, numai unghiuri ascuțite și oase pronunțate. Celălalt, un bărbat cu o față rotundă, avea constituția unui halterofil, cu un cap imens sprijinit pe o ceafă foarte lată. Purtau amândoi cămăși albe și cravate cu elastic. Halterofilul transpirase, iar la subsuori îi apăruseră niște pete care semănau vag cu harta Angliei și, respectiv, a Irlandei.

Stomacul sensibil al lui Ike începu să se strângă. Ieșise din penitenciarul Coldwater în urmă cu cincisprezece ani. Se ferise să devină recidivist, fiindcă se eliberase cu acest gând din închisoarea pe care el o asemuia cu o rană purulentă. Nu luase nici măcar

1. În *Shakespeare. Opere complete*, vol. 8, Editura Univers, București, 1990, trad. Dan Grigorescu, p. 490. (n. red.)

o amendă de circulație. Și totuși, acum stătea cu gura uscată și ceafa înțepenită în fața celor doi polițiști care se uitau la el. Nu e prea bine să fii un bărbat de culoare în minunatele State ale Americii și să vorbești cu gaborii. Te simți mereu împins la limită, spre marginea prăpastiei imaginare reprezentate de interacțiunea cu un ofițer al legii. Dacă ai făcut vreodată închisoare, marginea aceea era unsă cu grăsime de bacon.

– Da? zise Ike.

– Domnule, sunt detectivul LaPlata. Acesta e partenerul meu, detectivul Robbins. Putem intra?

– Pentru ce? întrebă Ike.

Polițistul oftă, însoțindu-și respirația cu un zgomot profund și lung, ca nota de jos a unui blues. Ike se încordă. LaPlata privi la partenerul său, care ridică din umeri. Își coborî ochii în pământ, după care îi ridică din nou. La închisoare, Ike învățase să perceapă limbajul trupului. Posturile celor doi sugerau lipsa oricărei agresivități. Erau pe cât de pașnici pot fi majoritatea polițiștilor într-un schimb obișnuit de douăsprezece ore. Însă felul în care LaPlata își plecaseră capul fusese aproape... trist.

– Aveți un fiu pe nume Isiah Randolph? întrebă el într-un târziu.

Își dădu seama chiar în momentul acela, intui la fel cum puse prevesti pe vremuri că în curtea închisorii va izbucni o bătaie. La fel cum, pe vremuri, știa că un drogat avea să încerce să-l înjunghie pentru un pliculeț. Cum simțise undeva în interior că prietenul său, Luther, avusese parte de ultimul său apus de soare atunci când îl văzuse plecând acasă împreună cu fata aia de la barul Satellite.

Era un al șaselea simț. O abilitate innăscută de a simți o tragedie cu câteva secunde înainte ca ea să devină realitate.

– Ce s-a întâmplat cu fiul meu, domnule detectiv LaPlata? întrebă Ike, cunoscând deja răspunsul.

O simțea în oase. Simțea că viața lui nu va mai fi la fel.

Doi

Era o zi frumoasă pentru o înmormântare.

Pe cerul de azur se rostogoleau nori imaculați. Deși era deja prima săptămână din aprilie, aerul era rece, tăios. Bineînțeles, fiindcă se aflau în Virginia, în doar zece minute putea să înceapă să toarne cu găleata, iar peste o oră să fie mai cald decât în Iad.

Cei câțiva oameni care mai rămăseseră la înmormântare și cele două sicrie se aflau într-un pavilion de culoare verde. Pastorul luă o mână de pământ din movila aflată în apropiere, peste care era pus un covor uzat de iarbă artificială. Veni mai aproape de sicrie.

– Din pământ suntem făcuți...

Vocea pastorului răsună peste întreg cimitirul atunci când aruncă pământul pe ambele sicrie. Sări peste partea cu învierea morților. Organizatorul înmormântării veni și el în față. Era un tip rotofei, cu un ten întunecat care i se potrivea perfect cu hainele. Deși era destul de răcoare, fața îi lucea de transpirație. Ca și cum corpul ar fi ținut cont de calendar, nu de termometru.

– Aici se încheie serviciul funerar pentru Derek Jenkins și Isiah Randolph. Familiile vă mulțumesc pentru participare. Mergeți cu Domnul, zise el.

Vocea sa nu avea nici pe departe rezonanța celei a pastorului. Abia dacă trecu de limitele pavilionului.

Ike Randolph dădu drumul mâinii soției sale. Ea se lovi ușor de el. Bărbatul își privi mâinile. Mâinile goale. Mâinile în care-și ținuse băiețelul atunci când abia dacă avea zece minute de viață. Mâinile care-i arătaseră copilului cum să-și lege șireturile. Mâinile care frecaseră frunze de salvie pe pieptul fiului său când acesta avusese gripă. Mâinile pe care le fluturase în semn de rămas-bun în sala de judecată, când îi fixaseră strâns cătușele. Mâini aspre, bătătorite, pe care și le ascunsese în buzunare atunci când soțul lui Isiah dorise să i le strângă.

Ike își presă bărbia în piept.

Fetița din poala soției sale începu să se joace cu codițele Myei. Ike își întoarse privirea spre copil. Avea pielea de culoarea mierii și un păr aidoma. Arianna abia împlinise trei ani în săptămâna de dinaintea celei în care fuseseră uciși părinții ei. Avea vreo idee despre ce se întâmplase? Când Mya îi spusese că tăticii ei adormiseră, păruse să accepte fără să se gândească prea mult. Îi invidia flexibilitatea în gândire. Fetița reușise să ocolească realitatea aceea crudă într-un fel în care el nu era în stare.

– Ike, acolo e băiatul nostru. Copilașul nostru! se tângui Mya.

Tresări la auzul vorbelor ei. Minteia îi zbură la un iepure care țipă fiindcă e prins în capcană. Auzi pe urmă scârțâiturile și tânguielile scaunelor pliante în timp ce oamenii se ridicau de pe ele și se îndreptau spre parcare. Simți câteva mâini atingându-l pe spate și pe umeri. Percepu vag cuvinte de încurajare, șoptite doar pe jumătate sincer. Nu că oamenilor nu le-ar fi păsat. Problema era că știau cu toții că vorbele acelea nu aveau cum să-i vindece rana din suflet. Platitudinile și clișeele care se rostesc de obicei în asemenea împrejurări par ipocrite, dar ce altceva să zici? Așa se face atunci când moare cineva. E la fel de axiomatic ca obligația de a aduce ceva de mâncare la praznicul de după înmormântare.

Asistența nu fusese numeroasă, așa că nu dură prea mult ca pavilionul să se golească. În mai puțin de cinci minute, în cimitir

mai rămăseseră el, Mya, Arianna, groparii și încă un bărbat pe care-l recunoștea vag ca fiind tatăl lui Derek. O mare parte din familia lui Ike nu venise la înmormântare. Din ceea ce văzuse, nici din partea lui Derek nu se ostenise să participe prea multă lume. Majoritatea oamenilor îndurerați care veniseră erau prietenii lui Isiah și ai lui Derek. Observase totuși câțiva membri ai familiei lui Derek. Ieșiseră în evidență printre hipsterii bărboși și femeile androgine care compuneau cercul social al lui Derek și Isiah. Erau femei și bărbați zvelți, cu ochi duri, ca de cremene, și fețe arse de soare, de țărani sau muncitori. Când slujba dura deja de o jumătate de oră, le văzuse fețele cum încep să se înroșească. Fusese momentul în care pastorul spusese că nu există păcate de neiertat. Chiar și cele mai abominabile pot fi iertate de un Dumnezeu binevoitor.

Arianna începu să o tragă pe Mya de codițe.

– Încetează, fato!

Cuvintele răsunară aspru. Copilul rămase tăcut pentru un moment. Ike știe ce urmează. Pauza aceea era preludiul hohotelor de plâns. Și Isiah făcuse la fel în copilărie.

Arianna începu să urle. Strigătele ei sparseră liniștea înmormântării și îi făcură lui Ike urechile să țiuie. Mya încercă să o potolească. Își ceru scuze și își șterse fruntea. Arianna trase adânc aer în piept, după care începu să țipe și mai tare.

– Du-o la mașină. Vin și eu într-un minut.

– Ike, nu plec nicăieri, nu încă, se răsti Mya.

– Te rog, insistă el. Du-o la mașină. Lasă-mă câteva minute, după aceea vin eu să am grijă de ea, ca tu să te poți întoarce.

Vocea bărbatului tremura. Mya rămase însă pe loc. O trase pe Arianna mai aproape de pieptul ei.

– Zi ce ai de zis.

Se întoarse și porni spre mașină. Strigătele copilului se transformară în oftaturi în timp ce se îndepărtau. Ike își puse mâna pe

sicriul negru, tivit cu auriu. Înăuntru se afla băiatul lui. Fiul său era în cutia aceea dreptunghiulară. Îmbălsămat și pregătit, ca o bucată de carne pusă la păstrat. Se stârni un vânt care făcu ciucurii care atârnavă la marginea pavilionului să fluture precum aripile unei păsări moarte. Derek se afla în sicriul argintiu, cu margini negre. Isiah urma să fie înmormântat lângă soțul lui. Muriseră împreună, iar acum urmau să se odihnească împreună.

Tatăl lui Derek se ridică de la locul său. O arătare slabă și mâncată de trecerea anilor, cu niște plete cărunte care-i ajungeau până pe umeri. Veni până în fața sicriilor și rămase lângă Ike. Groparii își examinau nerăbdători lopoțile, așteptându-i pe cei doi bărbați, ultimii dintre cei care participaseră la înmormântare. Cel mai înalt se scărpină în bărbie. Pe jumătatea de jos a feței avea umbra unei bărbi. Tuși, își dresе glasul, după care mai tuși o dată. Când reuși să se liniștească, se întoarse spre Ike.

– Buddy Lee Jenkins. Tatăl lui Derek. Nu cred că ne-am prezentat oficial vreodată, zise el, întinzând mâna.

– Ike Randolph.

Luă mâna lui Buddy Lee și o scutură în sus și în jos de două ori, după care îi dădu drumul. Rămaseră lângă sicrie, tăcuți ca niște stânci. Celălalt tuși din nou.

– Ai fost la petrecerea de căsătorie? întrebă Buddy Lee, iar Ike clătină din cap. Nici eu.

– Cred că te-am văzut la ziua de naștere a fetiței, anul trecut, zise Ike.

– Da, am fost, dar n-am stat prea mult, urmă Buddy Lee, după care își aranjă haina sport. Lui Derek îi era rușine cu mine. Cred că avea cumva dreptate.

Ike nu știu ce să spună, așa că preferă să tacă.

– Vreau să vă mulțumesc ție și soției tale c-ați avut grijă de toate. Eu nu mi-aș fi permis să le fac o asemenea înmormântare. Iar mama lui Derek n-a vrut să aibă nimic de-a face, zise Buddy Lee.

– Dar n-am fost noi. Își pregătiseră înmormântarea din timp. Cumpăraseră un fel de pachet preplătit de servicii. Noi am semnat doar câteva hârtii, zise Ike.

– Frate! Tu făceai pregătiri de înmormântare când aveai douăzeci și șapte de ani? Eu cu siguranță nu! La naiba, la vârsta aia nu reușeam nici măcar să fac o cerere! exclamă Buddy Lee.

Ike își trecu mâna peste sicriul fiului său. Momentul pe care și-l dorise se dusese naibii.

– Tatuajul ăla de pe mână e cerneala lui Black God, nu-i așa? întrebă Buddy Lee.

Ike își privi mâinile. Conturul vag al unui leu ținând două hangere deasupra capului, de pe mâna dreaptă, și cuvântul RIOT, de pe stânga, îl însoțiseră încă din cel de-al doilea an petrecut în penitenciar.

Ike își băgă mâinile în buzunare.

– A fost cu multă vreme în urmă, zise el.

– Unde-ai stat închis? Eu am ars-o la Red Onion. Erau acolo niște tipi tari. Am întâlnit și câțiva băieți de-ai tăi, BG, pe-acolo.

– Nu vreau să te supăr, dar n-am chef să vorbesc despre asta acum, îi răspunse Ike.

– Ei bine, nici eu nu vreau să te supăr, dar dacă nu-ți place să vorbești despre asta, de ce nu-ți scoți tatuajele alea? La naiba, din câte am auzit, sunt niște tipi care te rezolvă într-o oră.

Ike își scoase mâinile din buzunare. Privi leul negru. Era desenat pe schița rudimentară a Statului Virginia.

– Faptul că nu vreau să vorbesc despre asta nu înseamnă că-mi doresc să uit. Îmi amintește de motivele pentru care nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo, zise Ike. Acum am să te las singur cu băiatul tău.

Se întoarse și începu să se îndepărteze.

– Nu-i nevoie să pleci. Oricum e prea târziu pentru noi, zise Buddy Lee. Prea târziu și pentru voi, de asemenea.

Ike se opri. Se întoarse pe jumătate spre Buddy Lee.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă el, dar celălalt îi ignoră întrebarea.

– Când avea paispe ani, l-am prins pe Derek sărutând un alt băiat, în pădure, pe malul pâraului unde ne așezaserăm containerul. Mi-am scos cureaua și l-am bătut ca pe hoții de cai. L-am făcut în toate felurile. I-am zis că e un pervers. L-am altoit până i-am umplut picioarele de vânătași. A plâns întruna. Zicea că-i pare rău, că nu știe de ce e așa. Tu n-ai procedat niciodată la fel cu băiatul tău? Niciodată? Habar n-am, poate tu ai fost un tată mai bun decât mine, zise Buddy Lee.

– Dar de ce vorbim despre asta? întrebă Ike.

Buddy Lee ridică din umeri.

– Dacă i-aș putea vorbi lui Derek pentru cinci minute, știi ce i-aș spune? Că nu mă interesează cu cine se culcă. Absolut deloc. Tu ce i-ai zice băiatului tău?

Ike îl fixă cu privirea. De fapt, se uită prin el. Văzu două lacrimi cum atârnă în colțurile ochilor celuilalt, rămânând acolo, fără să cadă. Scrâșni atât de tare din dinți, încât crezu că o să-și rupă măselele.

– Eu plec, zise Ike.

Se îndreptă cu pași grei spre mașină.

– Crezi c-o să-i prindă pe cei care au făcut asta? strigă Buddy Lee în urma lui.

Ike grăbi pasul. Când ajunse la mașină, pastorul tocmai părăsea parcare. Îl privi cum trece pe lângă el într-un BMW negru. Profilul pastorului J.T. Johnson era atât de ascuțit încât părea că poți tăia cu el o bucată de brânză. Nu-și întoarse capul și nu dădu vreun semn că-i observase pe Ike și pe Mya.

Ike porni în fugă în lungul aleii. Îl prinse pe pastor înainte ca acesta să o cotească pe autostradă. Îi bătu în geam. Johnson deschise fereastra, iar Ike se aplecă și-și băgă mâna în mașină.

– Cred că ar trebui să vă mulțumesc pentru că ați vorbit la înmormântarea fiului meu, zise el.

Pastorul Johnson îi prinse mâna și i-o scutură de câteva ori în sus și în jos.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, Ike.

Glasul baritonal și melodios se rostogoli din pieptul pastorului sunând ca un marfar care merge pe șine bine unse. Încercă să-și tragă mâna, dar Ike i-o strânse mai tare.

– Ar trebui să-ți mulțumesc, dar pur și simplu nu pot, urmă el, accentuându-și strânsoarea.

Pastorul tresări.

– Trebuie să te întreb în schimb de ce ai venit să vorbești?

Pastorul Johnson se încruntă.

– Ike, m-a rugat Mya...

– Știu că ea ți-a cerut să faci asta. Dar te întreb pe tine de ce ai venit. Fiindcă e limpede că nu ți-ai dorit, urmă Ike strângându-l și mai tare de mână pe Johnson.

– Ike... mâna...

– Ai tot vorbit despre un păcat abominabil. Ai tot zis asta. Crezi despre fiul meu că a fost o abominație? întrebă Ike.

– N-am spus asta niciodată.

– Nici nu trebuia. Poate că sunt un tip simplu, care cosesc iarbă toată ziua, dar pot recunoaște o insultă atunci când o aud. Crezi că fiul meu a fost un fel de monstru și ai vrut ca toată lumea prezentă la înmormântare să afle asta. Băiatul meu era la nici doi metri de tine, iar tu n-ai putut să taci dracului din gură și ai tot pomenit că păcatele sale pot fi iertate. Păcatele sale abominabile.

– Ike, te rog..., zise pastorul Johnson.

În spatele BMW-ului negru se formase deja un șir de mașini.

– N-ai pomenit deloc faptul că a fost reporter. Sau că a fost șef de promoție la universitate. N-ai zis nici că în liceu a fost campion

pe statul Virginia cu echipa lui de baschet. Ai tot vorbit despre abominații. Nu știu ce crezi tu că a fost, dar să știi...

Ike se opri. Cuvântul i se oprise în gât ca un os de pui.

– Dă-mi drumul, te rog, icni pastorul Johnson.

– Fiul meu n-a fost o abominație! zise Ike.

Vocea îi era rece ca a unui pârau de munte ce curge peste pietre rotunjite. Îl strânse și mai tare de mână. Îi simțea oasele metacarpene gata să cedeze. Pastorul gemu.

– Ike, lasă-l în pace! zise Mya.

Bărbatul își întoarse capul spre dreapta. Soția lui coborâse din mașină. Șirul de automobile din spatele lor era deja destul de lung. Eliberă mâna pastorului, iar acesta accelerează, făcând cauciucurile să fumege, în drumul său spre autostradă. Ike se uită cu uimire la cât de repede reușea mașinăria aceea germană să-l ducă pe pastorul Johnson cât mai departe de el.

Veni spre mașina sa. Mya se urcă pe scaunul din dreapta, iar el pe cel al șoferului. Femeia își încrucișă brațele peste pieptul îngust și își sprijini capul de fereastră.

– Ce s-a întâmplat acolo? întrebă ea.

Ike întoarse cheia în contact, după care băgă în viteză.

– Ai auzit ce-a zis în predică. Știi ce credea despre Isiah, zise Ike, iar Mya oftă.

– De parcă tu n-ai fi spus chiar mai rău... Acum, că a murit, vrei dintr-odată să-l aperi? întrebă Mya.

Ike își încleștă mâinile pe volan.

– L-am iubit, așa să știi! La fel de mult ca și tine, rosti el printre dinții încleștați.

– Serios? Și unde a fost dragostea asta când se lua toată lumea de el la școală, de dimineață până seara? Ah, așa e, erai la închi-soare. Atunci a avut nevoie de dragostea ta. Nu acum, când e în pământ, zise Mya.

Obrajii îi erau scăldați în lacrimi. Ike mestecă de câteva ori în gol ca și cum ar fi vrut să muște din tensiunea apărută între ei.

- De asta l-am învățat să se bată atunci când am venit acasă, zise Ike.

- Fiindcă asta știi tu cel mai bine, nu-i așa? întrebă femeia.
Bărbatul strânse și mai tare din dinți.

- Vrei să mergi acolo ca să...? începu el să zică.

- Hai, du-ne acasă, suspină Mya.

Apăsă pe accelerație și ieși din parcare cimitirului.